

РЕШЕНИЕ

№ 6510

гр. София, 30.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова
Ралица Романова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора ДИМИТРОВ, като разгледа дело номер **6154** по описа за **2012** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от В. В. Н., в качеството му на управител на Н. – 3 ООД срещу решение без номер от 16.05.2012г., постановено по НАХД № 18281/2011г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 109 състав. С оспореното решение е потвърдено наказателно постановление (НП) № 29 – [ЕГН]/01.09.2011г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (ИА „ГИТ“), с което на Н. – 3 ООД е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева на основание чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ).

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и на решението на СРС като не са изложени конкретни възражения.

В проведеното по делото открито съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител за участие в производството.

Ответникът по касационната жалба не се представлява и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведеното касационно

основание и доводите на страните, Административен съд София – град, Седми касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу НП. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 от ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че за спазване на трудовото законодателство от страна на Н. – 3 ООД са извършени проверки от контролните органи в [населено място] на 11.07.2011г. на място и на 18.07.2011г. по документи в сградата на ИА „ГИТ”. На базата на приключилите проверки е установено, че провереното дружество не е регламентирало в свой вътрешен акт организацията на работна заплата в Н. – 3 ООД с вътрешни правила за организацията на работната заплата, с което е извършено нарушение на изискването на чл. 22, ал. 1 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата. На 21.07.2011г. на Н. – 3 ООД е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН). Въз основа на съставения АУАН е издадено НП, с което на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 1 КТ на Н. – 3 ООД ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева.

Софийският районен съд е потвърдил наказателното постановление, като е приел, че същото е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Прието е за безспорно установено извършването на административно нарушение, като законосъобразно е ангажирана административно-наказателната отговорност на Н. – 3 ООД за неизпълнение на изискването на чл. 22, ал. 1 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата.

Решението е правилно. Фактическата обстановка е правилно установена и въз основа на същата съдът е формулирал правни изводи, които изцяло се споделят от настоящата инстанция. Съгласно разпоредбата на чл. 414, ал.1 от КТ работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. В случая работодателят не е изпълнил задължението си да регламентира в свой вътрешен акт организацията на работна заплата с вътрешни правила за организацията на работната заплата. Следователно, установено е нарушение на трудовото законодателство, поради което и законосъобразно е ангажирана административно-наказателната отговорност на работодателя. Имууществената санкция е наложена в минимално предвидения размер.

Като е достигнал до тези правни изводи и е потвърдил наказателното постановление, СРС е постановил съдебен акт в съответствие с материалния закон, който следва да

бъде оставен в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд – София град, VII-ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение без номер от 16.05.2012г., постановено по НАХД № 18281/2011 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 109-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.